

nost může být odčiněno. Otázku tuto řešil nejvyšší soud ve svém rozhodnutí pod čís. 6956 sb. n. s. ve smyslu opačném a uchýlil se od názoru vysloveného v rozhodnutí tohoto soudu uveřejněném pod čís. 2436 sb. n. s., shodujícího se s názorem soudu rekursního. Nejvyšší soud přidržuje se názoru v rozhodnutí čís. 6956 sb. n. s., který jeho judikaturou z poslední doby je zachováván a poukazuje proto na odůvodnění tohoto rozhodnutí, které odpovídá i v tomto případě zjištěnému skutkovému stavu věci. Bylo proto dovolacímu rekursu vyhověti a rozhodnouti jak se stalo. Ve věci samé nemohlo hned být rozhodnuto, ježto napadeným rozhodnutím rozhodnutí soudu první stolice bylo zrušeno a soud rekursní při svém právním názoru nepřezkoumal skutkové zjištění coby do řádnosti doručení platebního rozkazu žalobkyni, takže chybí pro rozhodnutí potřebné skutkové zjištění druhé stolice, bez něhož se nelze obejít.

Čís. 9585.

Ustanovení § 216, druhý odstavec, ex. ř. o tom, jaké pořadí přísluší úrokům při úhradě jistiny, nebylo změněno předpisy vládního nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n., čl. 46 úmluvy z roku 1926 čís. 60 sb. z. a n., § 2 vládního nařízení ze dne 24. listopadu 1926, čís. 181 sb. z. a n., § 1 (2), § 2 a § 7 (2) zákona ze dne 26. března 1925, čís. 46 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1930, R II 20/30.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud první stolice v knihovním pořadí Československému súčtovacímu ústavu v Praze jistinu a úroky za poslední tři léta před příklepem. Úroky účtované za dobu od 1. března 1919 do 4. června 1926 nepřikázal, ježto by jim příslušelo teprve další pořadí podle § 217 čís. 2 ex. ř., ve kterém se však na ně nedostalo. Rekursní soud přikázal Československému súčtovacímu ústavu úroky již od 1. března 1919. Důvod y: Nelze upřít oprávněnost stížnosti. Lex posterior derogat priori: V poválečné době musely být vydány leges speciales k uspořádání poměrů povstalých válkou, takže těmito zvláštními zákony změněno a zrušeno bylo mnoho zákonných ustanovení v občanském zákoně a civilním a exekučním řádě obsažených. Za účelem úpravy pohledávek a povinností mezi čsl. občany a příslušníky bývalého Rakouska mimo obvod Čsl. republiky bydlícími, byl zřízen ve smyslu vládního nařízení ze dne 7. srpna 1922 čís. 265 sb. z. a n. zúčtovací ústav; podle čl. 46 úmluvy z roku 1926 č. 60 sb. z. a n. bylo zakázáno podávati žaloby o zaplacení starších před 15. září 1922 zadrželých úroků, úroky po 15. září 1922 vymáhati a platiti jistinu a úroky. Podle § 2. vládního nařízení ze dne 24. září 1926 čís. 181 sb. z. a n. vstoupil čsl. zúčtovací ústav na místě čsl. i rakouských věřitelů, takže jen tento ústav jest oprávněn platy vymáhati a stvrzovati. Posléze byl vydán zákon ze dne 26. března 1926 č. 46 sb. z. a n. o úpravě promlčecích lhůt pro po-

hledávky a závazky v poměru k cizině: § 1 odst. I. tohoto zákona zní : »Promlčecí lhůta pro pohledávky a závazky vzniklé do 26. února 1919 ve starých korunách mezi věřiteli neb dlužníky čsl., kteří dne 26. února 1919 měli řádné bydliště na území čsl., a dlužníky neb věřiteli, kteří dne 26. února měli řádné bydliště na území bývalého mocnářství rak.-uherského, ale. mimo obvod Čsl. republiky s t a v í se ode dne 28. října 1918, nebo, staly-li se splatnými po tomto dni, ode dne splatnosti až do dne, který bude ustanoven vládním nařízením, a p r o m l č í se nejdříve po uplynutí dvou let po tomto dni.« § 2 tohoto zákona zní: »Po dobu, po kterou se promlčení s t a v í, nelze ve sporech o pohledávky ve starých korunách namítati, že pohledávka po 28. říjnu 1918 až do dne, kdy tento zákon nabude účinnosti zanikla promlčením. Podle § 7 (2) nezapočítává se doba, po kterou pohledávky nelze soudně neb exekucí vymáhati, do lhůt promlčecích ani do lhůt ustanovených pro podání žaloby neb do jiných lhůt, jejichž zmeškání má po zákonu v zá-pěti právní úim. Podle tohoto speciálního zákona bylo tedy zrušeno pro pohledávky rakouských hypotekárních věřitelů váznoucí na usedlostech v Čsl. republice ustanovení § 216 druhý odstavec ex. ř., podle něhož z rozvrhovací podstaty dojíti mohou uspokojení úroky zadrželé jen za tři roky přede dnem udělení příklepu, a že starším úrokům nepřisluží knihovní pořadí podle § 216 ex. ř. Podle názoru rekursního soudu vyplývá z citovaných zákonů a nařízení, že ustanovení § 216 ex. ř. derogováno bylo ve skutečnosti citovanými zákonnými nařízenými, ačkoliv ovšem žádným zákonem pozdějším v ý s l o v n ě tato derogace nebyla vyslovena. Vzhledem k tomu, že ještě nebylo vydáno vládní nařízení v § 1. zákona čís. 46/25 p ř e d e p s a n ě za účelem ustanovení ukončení promlčecí lhůty rakouských pohledávek váznoucích na nemovitostech ležících v tuzemsku, může tato mezera, že výslovně derogováno nebylo ustanovení § 216, druhý odstavec, ex. ř., vysvětlena býti jen tím způsobem, že zákonodárce mínil m l č k y derogovati § 216 druhý odstavec, ex. ř. Bylo tedy stěžovateli přisouditi žádané úroky.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Nejvyšší soud jest názoru, že ustanovení § 216 druhý odstavec ex. ř. nebylo změněno pozdějšími zákonnými předpisy uvedenými v napa-deném usnesení. Jde jen o rozvrh nejvyššího podání, o to, jaké pořadí přísluší z výtěžku prodeje zastavené nemovitosti úrokům při úhradě jistiny, nikoli o to, zda úroky starší než tříleté zanikly promlčením či zda jsou po právu. Jedině co do pořadí při úhradě z nejvyššího podání jest uvažovati o úrocích, t. j. jak dalece jim přísluší totéž pořadí jako jistině. Uvedenými předpisy zákonnými bylo stanoveno jen tolik, že dluh co do úroků nepromíjí promlčením, tím však nebylo vysloveno, že pořadí přiznané v § 216 druhý odstavec ex. ř. tříletým úrokům přísluší také starším úrokům z pohledávek vytčených v zákonech čís. 45 a 46 r. 1925, neboť tu není hleděti k právu povinného, nýbrž k prá-vům pozdějších hypotekárních věřitelů na úhradu jejich pohledávek, jež bez výslovného zákonného předpisu nemohou býti dotčena ve svém

rozsahu tím, že by pořadí přiznané v § 216 jen tříletým úrokům bylo rozšířeno i na úroky starší. Na tom nemění nic, že nebylo možné vymáhati pohledávky ty žalobou neb exekucí a že promlčení bylo staveno, ježto to vše týče se existence pohledávky, ne však přednostního pořadí přiznaného jen v určité míře.

Čís. 9586.

Nezbytnou podmínkou opatření podle § 124 (1) úp. řádu jest, že podstata stačí ke krytí všech pohledávek za podstatou; pro posouzení toho jest rozhodnou doba vydání tohoto opatření.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1930, R I 44/30.)

Ú p a d k o v ý k o m i s a ř nařídil správci podstaty, by zaplatil věřitelům podstaty Josefu V-ovi a Anně V-ové útraty sporu. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by dále jednal a znovu rozhodl. D ů v o d y : Napadené usnesení podle svého obsahu vychází s hlediska, že pro příkaz k zaplacení jednotlivých pohledávek jest rozhodnou doba, kdy pro nároky na zaplacení procesních útrat věřitelům Josefa V-a st. a Anny V-ové byly povoleny exekuce t. j. den 26. dubna 1926. Tomuto názoru nelze přisvědčiti, neboť hleděti jest k době, kdy se vydává usnesení s příkazem a jen tato doba jest rozhodnou, zda úpadková podstata stačí podle § 47 odst. 2 konk. řádu k zaplacení pohledávek podstaty čili nic. Proto měl prvý soud zjistiti, zda v době vydání soudního usnesení byly tu prostředky k zaplacení pohledávek za podstatou čili nic, neboť nebylo-li tu v této době prostředků, přišlo by v úvahu ustanovení § 47 čís. 2 konk. ř. V tomto směru však napadené usnesení nemá zjištění, důsledkem čehož nemá soud rekursní dostatečný podklad pro přezkoumání správnosti napadeného usnesení. Jest nutno, by, jak již k tomu v usnesení zdejšího soudu ze dne 12. listopadu 1927 bylo poukázáno, rozhodnuto bylo i o žádostech správce úpadkové podstaty, poněvadž teprve pak bude lze bezpečně posouditi, zda jmění úpadce stačí k zaplacení všech pohledávek za podstatou, či zda jest jen poměrné uspokojení možné (§ 47 (2) konk. řádu.). V tomto směru nelze seznati z napadeného usnesení, že bylo tomuto požadavku vyhověno a že by k nynějším požadavkům správce úpadkové podstaty bylo přihlédnuto. Zůstalo tedy takto řízení neúplným, čímž jest zabráněno důkladnému vysvětlení a řádnému posouzení věci a nezbyvá proto, než by soud prvé stolice řízení v uvedených směrech doplnil, přihlédaje při tom též k vývodům stížnosti a by na základě takto nově získaného podkladu učinil nové usnesení.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nehledě k důvodům, pro které zrušil usnesení úpadkového komisaře, učinil nové rozhodnutí.

D ů v o d y :

Rekursní soud, zrušiv usnesení soudu prvé stolice a nařídív úpadkovému komisaři, by, řídě se jeho pokyny, dále jednal a učinil nové